

EN RYKANDE VEKE

En intressant skildring från livet å Canadas prrier av den framstående författaren och skalden Robert Stead

(Forts. fr. föreg. nr.)

Hon tog ett ögonblick, under det att hon med skakad grov i den hårda Jordan framträdde.

"Ja, jag vet, att ni ser saken så," ledog hon. "Men det är en smula skilnad. Archie och jag äro gamla vänner."

"Och goda vänner."

"Och goda vänner; men inte så goda."

"Vad menar ni med 'så goda'?"

"Har ni inte märkt, att han för mig — tidigt?"

Hon talade i glöret. "Jag kan icke följa med," erkände han.

"Då skall jag gå rakt på saken. Jag skickade honom hem tidigt, förstår ni inte, så att jag skulle kunna — så att vi skulle kunna —" Hon var i djupa vatten.

"Ni såg mig fara till sjön?" frågade han.

"Ja, och jag önskade, att jag hade fått gå med," sade hon.

Hennes förbluffande uppriktighet hotade att bli ödesdigel för honom. Han gjorde en ansträngning att behålla jämnvikt. När han talade, var det med ett tungt lugn.

"Varför säger ni mig detta?" frågade han.

Det var, som om han på något sätt hade slagit kring sig och stött henne från sig. Hon rödde sig icke, men han hade likväl en förmörmelse av att hon drog sig undan honom.

"Jag trodde ni skulle vara intresserad," sade hon mycket sakta.

"Jag är intresserad — oerhört intresserad. Minnie, om det vore annorlunda ställt — om jag vore i en passande ställning — så skulle jag tala om, hur mycket jag är intresserad."

Han broddade ut sina öppna händer framför henne. "Ni vet," sade han. De togo båda, och åter slocknade elden framför dem.

"Min bror har kommit hem," sade hon till slut, som om hon ville byta om samtalsämne. "Han frågade mig om er — och Reed."

"Ni kan icke ha sett något mycket av honom ännu. Jag känner mig emickrad av hans intresse." Han hade icke ännu, att hans ord skulle vara så hårda, som de ljödo.

"Båra några minuter. Ni förstår, jag hade icke sett honom på tio år — mer än tio år. Jag var en liten flicka på den tiden och gick i skola." Hon gjorde ett uppehåll, liksom för att återkalla bilden i minnet. "Men vi ha alltid betraktat honom såsom ett slags svart får; jag vet icke varför, om icke därför, att han gick sin väg och blev bortä — tyckte släppa oss ur sitt liv. Han har alltid varit olik oss övriga — är det ännu. Säg ni det icke?"

"Jo, jag kunde se, att han var olik," sade Cal. "Och han var intresserad i mig?"

"A, han frågade om alla människor. Han synes ligga i fejd med alla människor, ty det första han sade till mig var: 'Jag förmodar, att du också kommer att sticka din lilla kniv i mig.' Det låg någonting tragiskt däri. Inte öfverhug jag lärt känna dig bättre," sade jag, vilket var ett konstigt svar, tycker ni inte det?"

"Något," medgav Cal. "Det är lilla något att vara ensam i världen utan att ligga i fejd med henne på samma gång."

HON SKÖT en snabb blick mot honom, och ett ögonblick möttes deras ögon.

"Men ni är icke ensam." Invändde hon med en kvick aning om hans mening. "Ni har Reed och —" Hon höjde sig. "Par och mor tycka mycket om er, liksom Gassen, till trots för hans spefullhet angående er boulevard och er skolebildning, och ni är en hjältin i hans ögon. Han säger icke mycket, men han tänker både ett och annat, och jag vet."

"Därmed återstår blott en familjemedlem som oklassificerad."

"Sedan är der Annie Frolic," tillade hon.

Han låtsades icke märka piknen — det var en försöks-piken, därom var han övertygad. "Ni talade om er bror," erinrade han.

"Det gjorde jag. Han frågade mig, vem ni var, och jag sade 'Calvin Beach.' 'Vem?' sade han. 'Calvin Beach — Cal kalla vi honom,' sade jag. 'Varifrån är han?' 'Jag vet inte så noga; han har aldrig sagt det för mig,' sade jag. 'Han har flackat omkring med sin förd några veckor och narrade till sig anställning hos far.' Och hela tiden, då jag omtalade detta för honom, såg han på mig på det mest underliga sätt med sina underliga svarta ögon."

Hon vände sig plötsligt på dynan, och hennes hand vidrörde lätt Cal's arm. Hennes fingrars öfvertryckande skände en dallring genom honom. "Säg mig, Cal," sade hon med plötsligt häftighet. "Känner ni honom? Har ni någonstann sett honom förr?"

"Aldrig i tiden."

Hon andades lättare. "Någonting i hans blick kom mig att tänka, att han kände er," sade hon. "Jag vet ju icke, och det var kanske bara min inbillning, men jag tänkte, att jag kanske borde tala om för er."

Han följde varje hennes rörelse. Hon hade trott, att han möjligen var i fara; hon hade kommit för att varna honom.

"Han var också intresserad i Reed," fortfor hon. "Han frågade mig, vem gossen var. 'Jag sade honom, att det var er systers gosse. Det var ju riktigt.' Sedan frågade han efter hans namn, och jag sade honom 'Reed Beach,' och han frågade, hur det hängde ihop, då han var er systerson, och jag visste icke, vad jag skulle svara honom."

"Hör på, Minnie," sade han. "Det är en sak, som jag aldrig har gjort — aldrig har hänt mig förplikadt att göra, och det är att förklara Reed. Mina vänner får lov att taga honom för given, såsom de taga mig för given, utan att göra några frågor."

Hon vände ansiktet mot honom igen. "Ni behöver inte förklara honom — för mig," sade hon.

Han rödde saken om elden för att få tid att samla sina tankar. Därpå — "Reed är min systerson," sade han. "Kort före hans födelse försvann hans far och hordes aldrig av mer. Vi mistade någon olyckshändelse, möjligen drunkning, men fingo aldrig reda på någonting bestämt. Säkertligen tröde ovissheten på Celestas livsvrak, och hon kom sig aldrig efter Reeds födelse." På slutet gav hon mig gossen och läste mig att taga vara på honom. Det har jag gjort och kommer att göra till det sista. Jag adopterade honom och gav honom mitt namn. Därmed punkt."

HENNES hand fann hans och vilade på den en stund, men därpå slöto sig hennes starka, smidiga fingrar omkring hans hand med plötsligt, lidelsefull häftighet. "Ni hade inte behövt omtala det för mig," viskade hon. "Jag ville icke — jag behövde icke veta det."

"Han är så gott som det enda jag har i livet," fortfor Cal. "Celesta och jag voro de enda barnen. Jag måste tänka på honom alltid. Förstår ni mig?"

"Jag förstår," sade hon sakta. Men i sitt hjärta ropade hon: "Ack, ser ni icke? Det stöjer icke något hinder. Jag älskar honom också!" Högst sade hon: "Jag undrar, om jag — skulle ni vilja låta mig se på honom, medan han sover?"

De stego båda upp, och han ledde henne genom dörren till den lilla ladan, vilken utgjorde hans och Reeds hemvist. Hans hjärta klappade vanvettigt, men över dess ljud kunde Cal höra gossens avsmäta andedrag, där han sov i ett hörn av rummet. Han letade rätt på en tändsticka och slog eld. Dessa låga upplyste de nakna brädväggarna, tills Cal lyste mot den sovande gestaltens på golvet. Reed var insovad på äkta pojksvis bland täckerna; en arm jämte ansiktet var bar, och ena foten stack fram ut en hoppsodigt fött. De låtade sig framåt och betraktade de vackra läpparna, det lugna fridfulla ansiktet, men Cal betraktade också ögonen på flickan bredvid honom. Han såg den vattvassa och några tårar falla på den säng, som var Reeds och hans. Då brann tändstickan ut.

De vände sig för att gå, och i det de vände sig, vidrörde hennes hår hans kind. Det var frustande, retande. Det var svart märker i det lilla rummet. Han kunde icke se hennes ansikte, men förvann sig av hennes närvaro omgäfvad. Han sträckte ut sin hand, och den vidrörde hennes hår; den föll på hennes skuldra; han vände henne mot sig.

"Minnie — jag vet, att det är vanvettigt, och du skall säga åtseamma och glömma, men för ögonblicket måste du höra mig — Minnie, jag älskar dig! Jag kan icke begära, att du skall bli min hustru; jag har ingenting att bjuda dig, som du skulle vilja ha, men jag kan icke tåga längre. Jag älskar dig, Minnie — älskar dig — hör du det?"

Hon svarade icke på en stund, men han kände hennes kropp darras vid hans berättelse. Därpå sade hon med låg men klar och stadig stämma: "Det

är icke vanvett, Cal. Och ni kan bjuda mig allt — allt, som jag någonstann skulle begära."

"Menar du det, skåde? Kom här, att jag är medelös med oss här —"

"Du blir rik en vacker dag. Du har anlag; du har skolebildning. Men det är icke därför, utan emedan jag — jag älskar dig, Cal —"

HON DRÖG sig närmare honom, och hans händer fattade hennes armar, följde deras konturer till skulderna och läde sig omkring henne i det han drog henne till sig i ett plötsligt lidelsefullt ömsbrott. Hans läppar mötte hennes och pressade fram det vin, som iskändes blott en gång i livet, ett nytt vin, som gick berusande genom hans hjärna, till hans lemmar, till finger-spetsarna, som höll honom osämlen. Hennes kärleks uppenbarelse öfvervågade honom och höll honom stum, medan han genomblivades av samma känslor. Han var rådd för att bryta förtroendet; han var rådd, att ljudet av hans röst skulle väcka honom såsom ur en dröm, och att studentens öfversvallande lyckas skulle flytta kos för alltid. När han tilligen vågade tala, var det ordseckningar, som han viskade i hennes öra; slottsomma ord, ovana för hans tunga, vilka så öföföde över hans läppar liksom från någon hemlig och osann känslöshetslära. "Hör i var hant!" Han var häns! Äch han talade, som om hans egen själ samtalade med sig själv. Här var ingen främling; ingen ens så främmande som Reed; blott två halvor av en enda ande, gjorda för varandra från världens begynnelse, hoppsamma och för evigt. Det var det underligaste i saken, att de kände sig alla icke främmande; denna flicka, denna Minnie — så, hennes kind var varm, hennes läppar voro mjuka, hennes ögon voro fuktiga med hennes bekännelse friska dag, och hon var hans — hans —

På söndagen hade han fridst ut sova jämförsevis länge, och Cal tillbrakte tiden med att ordna och hopfoga föregående dags händelser. Vissheten om Minnies kärlek gjorde honom öfverlycklig; hans läppar voro ännu varma av hennes ivriga kysar. Det var något stort att tänka på, denna bekännelse, som varit såväl hans som hennes, och vilken från och med denna stund måste forma hans liv.

Solen sken in genom det östra fönstret. Reed sov tungt, liggande på ryggen med munnen vidöppen — tvärtmot alla läromärk; med fötterna stickande fram under ett hörn av de ordnade filtarna. Cal reste sig på armbågarna och letade rätt på sitt flickur. Klockan var sex. Han gåspade, sträckte sig, sparkade ut sig filtarna, och ställde sig på golvet.

En kvartimne senare, under det han ryktade Jim, som stod där och mumsade på sin havre, föll en skugga bland de miljoner gula atomer, som dansade i solens strålar, och Minnie steg in. Hon viftade med handen åt Cal, drojde ett ögonblick liksom för att försvissa sig om att ingen obehörig var i närheten, och gick därpå modigt in emellan hästarna.

"Jag måste fara till staden, Cal," sade hon. "Herr Bradshaw har telefonerat. Ett viktigt mål förekommer helt plötsligt i vinnepretären, och där är ännu mycket att göra därför. Gassen har erbjudit sig att skjuta mig."

"Gassen är tjänstvis i onödan," anmärkte Cal.

"Männan är han det! Ven vet, om inte någon skulle ha bett mig tillbringa dagen nere vid sjön och kanske tillämt mig att vada en smula! Vatten är säkerligen varmare nu än det var den tjugofjärde."

Han kvävde hennes jollar i en hastig omfattning, medan stora Jim, fint bildad herre som han var, följde sig i sin hävrelida, och Ingenders anade, vilka underliga länkar i deras händelseserie som skulle smidas eller brytas, innan de möttes igen.

(Forts.)

ORDET FRITT.

(Forts. fr. sid. 3.)

200, säger två hundra vräkningar ha sig beviljats.

Det är oerhört, hur fattigt folk i alla tider och ånner i vår tid behandlas av de mäktige och deras hantlangare, som t. o. m. kunna spotta på fattigmannas hårda bröd. Men arbetarnas organisations- och upplysningsarbete går dock trots allt framåt i Sverige, och den dag kan därför komma, då Sveriges arbetarklass kommer att lära både nackstyva bolagsberrar, godsägare och — brödspeppare! strejkrörelse att veta sig själga huta!

E. A. Nylund.

Shauanovon, Sask.

KRITIK ÖVER KRITIKEN

Spec. för S.C.T. av S.W. Goerwell, B.A.

I senaste numret av S. C. T. har jag något att se några av mina artiklar, som publicerats i nämnda tidning, förklarade mig i mindre fördelaktigt och sakligt kritik. Jag hade vidare det mindre nämnda faktum att ånyo erfara, att somliga människor öfverförmåga att skärskåda en fråga från trene synpunkter och ovilliga eller öfvermånga att giva en motståndare kredit för uppriktighet och lika ärlig öfvertygelse, som de själva (herrar kritikerna) tro sig vara besjälade av. Det är dock ej min mening att svara med samma mynt. Jag skall blott mig med att göra ett överslag över de kritiker, som jag hänsyftat på i föregående nummer, endast de mest i ögonen fallande missgärdar och brist på logik, lämnande herrar kritikers karaktär och personliga kvaliteter ur räkningen.

Jag vill giva Mr Charles Petersons kredit för ett intressant inlägg i frågan om "Skandinavernas intresse i politik." Mr Peterson håller sig till sak, och jag är redo erkänna, att många av hans skäl, varföre skandinvärna ej hava så många representanter i de olika legislaturerna, som önskvärdt vore, äro både sanna och välgående. Jag skulle vilja tillägga, att min artikel i frågan knappast var i kontrovers med Mr Petersons, som mer än jag gjort går i mindre värden beträffande skandinavernas inaktivitet i politiken.

Mr Petersons givne dock emot slutet vissa skäl, som jag ej kan understöja. Såsom skäl, varföre en farmare ej kan låta sig uppdraget att sitta i en provinssiell legislatur, uppger Mr Peterson det faktum, att "det ej betalar sig att få \$1,800 per år och sedan förlora på sin farmning, då han (farmaren) har att göra tusenden (dollars), efter vad jag kan fatta) för att få det att gå ihop." Det är sant, Mr Peterson, att om detta vore hela sanningen, det knappt skulle löna sig för en farmare att intressera sig för politik till den gräns, att han åtog sig ett uppdrag att sitta i landets eller provinssiella legislatur. Men beträcker Mr Peterson, att de \$1,800 förtjänas under en tidrymd av 6-8 veckor, under en period, då farmaren har mindre för sin farms välbästand, vilka arbeten att utföra, än under någon annan tid? Skulle det ej betala sig för att denna period anställa någon hjälpa på farmen, så att skörd och

annat med farmen förenat ej behövde riskeras?

Mr Peterson oroar sig i min mening en smula för mycket med avseende på de böneskrivelser grannarna skulle sända till deras representant i legislatur eller parlament. En skandinav behöver knappast riskera mer än den sorten äm i medlem av annan nationalitet, och han har en hjärna kraftig nog att syssla därmed, och en större ekonomisk börd behöver ej med nödvändighet vara förenad därmed. Jag vill till slut påpeka, att en medlem av parlamentet har en ersättning av \$4,000 per session.

Jag tackar Mr Peterson för hans vänliga inlägg beträffande mina artiklar och ber att få säga, att sympatien är ömsesidig.

Mr Chas Lindholm hatar det liberala partiet, och jag förstår, att detta är orsaken till hans anfall emot mig personligen, därför att jag tagit sida med detta parti. Det är öfvermånga för en man, som liksom Mr Lindholm, tycks hava t. o. m. varit delegat vid en liberal konvention, därför, enligt vad han tyckes insinuera, är en man med politisk träning, låter följeda sin känslor att sväva ut på hatets upprörda ocean. I politiken mer än på någon annan gren är månsklig aktivitet erfordras lugn och logisk eftertanke. Hastiga utbrott av ersonlighet och personliga anklagelser mot motståndare, som ej kunna substantieras, leda syndaren obehövt till stupetocken.

Jag kan lugna Mr Lindholm med den förklaringen, att för min del farmarna äro välkomna att gå till sin egen konvention. Om Mr Lindholm läst mina artiklar med eftertanke, skulle han förstått, att orsaken var, för jag uppmanar farmarna att rösta för det liberala partiet, är emedan jag årligt tror, att det vore förenligt med deras intressen. Och jag stöder mig på det faktum, att det progressiva partiet aldrig kan bli ett regeringsparti, emedan det ej ens i den mest avlägsna framtid kan drömma om att få understöd från östra Canada, där emellertid det liberala partiet tack vare sitt motto, "lika chance till alla, farmare och industrifolk," har alla utskärter till en substantiell förskräning till sina ledare i parlamentet. Efter noggrann läsning av mina artiklar skulle Mr Lindholm vidare erfarit (om han vore villig att göra något av erkännande), att jag ingalunda helt nekade att giva det progressiva partiet erkännande för att hava bidragat att modifiera den liberala regeringens politik till västerns förmån.

Mr E. A. Hoffin, tydligen en kock med mer än vanligt fint sinne för köttängor, har verkligen lyckats koka ihop en soppa av unik doft, en soppa kokad på köttslämsor, som dock låra vara en smula för gamla för att kunna kallas friska.

Mr Hoffin nämner något om att "balansjulet höll på att stjupa över ända, men dessa räddande änglar (progressiva) kommo i rätt ögonblick och drog det på rätta köften igen." De drogo balansjulet på rätt köften igen. Vilken underbar svensk blomman! Jag ber Mr Hoffin att vänligen försöka draga sitt balansjulet på rätt köft, så att jag kan förstå hans

ROYAL YEAST CAKES

BAKAR UNDERBART HEMBAKAT BRÖD.

Högsta Kvalitetsmärke för över 50 År

tankning. Det är nog sannat, att publiken torde vänta sig, att jag be- hövde kritik, som benådats mig, men jag torde hava rättighet att först ve- ta, vad kritiken gäller. Vill ni, Mr Hoffin, vidare uppvisa mig om, vilka individer Ni placera under katego- rien "Rättänkande" innan jag på all- var tager itu med den doftande an- rättningen. Ni serverar. Menar Ni med "Alla rättänkande" alla troende (i religiös bemärkelse), eller är Ni redo att säga, att en rättänkande är en, som söker sanningen? Då inkomna vi på den viktiga frågan: Vad är san- ning? Fröding har på ett utomordent- ligt sätt löst den frågan. Han säger nämligen:

"Vad som är sanning i Berlin och i Jena.

Är endast dåligt skämt i Heidelberg."

Vidare, Mr Hoffin, har jag påstått att det nya partiet kan ösa, och stifta lagar, som när man öser vatten ur en brunn? Mr Hoffin är för mycket kock, när han skriver politik. Han öser och öser ur sin ångande gryta, till dess att han även börjar ösa i si- na politiska drömmarier. Er rubrik lydde: "Ett ord till svar." Efter som jag synnerligen tydligt implikerad i Er svar, ber jag få fråga: "På vad var det sagt?"

Härnäst kommer turen till Mr J. E. Lundberg, som kom min ande att vändas, då hans (Mr Lundberg) an- slagande röst dånade emot "maskin- politik." Endast en liten fråga, Mr Lundberg. Vad menar Ni med maskinpolitiken? Refererar Ni till den lå- ga tariffen, som omlätd vad de kon- servativa påstå, öfvervinnas den am- erikanska marknaden med ameri- kanska maskiner, dödade Canadas inhemska industri? Eller vad menar Ni?

Mr Lundberg tyckes Canada till den gamla moralen blyndas gamla partier mycket väl. Äminstone utger han sig för att göra så. Jag vill ej motsäga honom. Jag, och jag tror att jag har många bland läsarna på min sida, är utlöd vid det eviga tju- net om det och det partiets rättet. Ej partierna, men sådant nonsens, luktar gammal ost. Xven om ej partierna öra fria från vissa motbudande element, så påstår jag dock, att det ena partiet ej är bättre än det andra. Om vi nu måste hava politiska parti- er, så låt oss i himmelens namn sän- kuta dem från den sakliga dispu- ten. Om det progressiva partiet ej har annat att uppvisa, än bristerna i de gamla partierna, förelag jag, att det ögonblickligen avlivas. Om det har en konstruktiv sida till sin existens, är varje liberal och konservativ ide- öra. Jag uppmanar Mr Lundberg och andra skribenter att vederlägga mi- na påståenden med fakta och under- stöja sina egna med samma mynt. Lika obehövt som det är att i en diskussion höra en mans eller kvin- nas karaktär anfållas, då saken gäl- ler helt andra frågor, lika fränsö- ligt är det att lysna till munvädret om de gamla beprövade partiernas lumpenhet och det nya lammets vita ull.

Mr Lundberg berättar en ohyllig mordhistoria från valriden 1921. Den ene farmarens röst mördade den andra. Han, Mr Lundberg, hoppas, att sådant undviks vid nästa val. Ja, men Mr Lundberg, det är ju just det jag strävt efter i mina artiklar. Ett enat västra Canada, ett enat liberalt parti, så att västern kan få stryka bakom sina krav i Ottawa. Mr Lundberg yrkar på splittring, men på samma gång vändas han över att den ene farmarens röst dödar den andra. Men han gör så i tydlig avskilt att uppmana sina medbröder farmarna i västra Canada att obehövt pressa fram sina krav, även om de tarva kompromiss och modifiering för att rättvis må givas alla och en var, både västern och östern. Min stånd-

punkt är emellertid, och min gjänd- punkt är det liberala partiets, att även östern har en rätt att leva. Och jag dristar mig åny påstå, att de tvänne delarna äro intet utan varan- dra. Mr Hoey, en progressiv medlem i parlamentet, har i ett nyligen hållet anförande antytt, att de progressiva ej äro så noga med enigheten inom Canada. Om det progressiva partiet fortfar med sin ytterlighetsstäm- punkt, kommer det att vederfåra samma öde som alla ytterlighetspar- tier, nämligen låda ett förkrossande nederlag, när det gäller allvar. Ty majoriteten av Canadas befolkning, farmare eller icke farmare, äro sunt tänkande individer, som önska se Canada skrida framåt, enat och fritt, givande förmåner åt ingen och lika rättigheter åt alla. För detta klöpar det liberala partiet. Det progres- siva vill, att västern skall blomstra på österns bekostnad. Och ändock kländras östern för att önska fördelar på västerns bekostnad. Vilken logik! Det är ej ens sanning i påståendet, ty sedan Mackenzie King tagit hand om Canadas roder, har sannerligen ej östern gynnats mer än västern. Det låra nog industrifolkarna i Quebec och Ontario kunna stryka under.

Ja, Mr Lundberg, det var sorgligt, att Mr Stewart ej kunde bli vald i Alberta. Mycket sorgligt! I synner- het för Alberta!

Mr Lundberg förutspår, att det li- berala partiet skall hava orsak till misandje över utgången av de all- männa valen, när de komma härnäst. Kan Mr Lundberg också förutspå, hur mycket regn det kommer att fal- la i sommar här i västern? Han kan väl äminstone säga, om farmarna skola bli misandje eller ej.

Mr Lundbergs vänliga klapp på det konservativa partiets axel är ej vid- re hoppgivande för Albertas farmare, om nu Mr Lundbergs klapp har något att betyda. Ifall de konservativa komma till makten, lär nog Mr Lundberg få anledning att betänka, om den där vänliga klappen var be- fogad.

Då vi införde Mr Lindholms brev i förlidet nummer, glömdo vi besvara ett mot oss i det samma rikttat ut- tryck. Mr Lindholm säger, att det även skulle vara i S. C. T.'s intresse att påvisa, vilken välgörande inverkan de progressiva öfvert på Kings politik. Denna lilla anmaning är all- deles obefogad, ty vi ha alltid kämpat för att farmaren skall vederfåra rättvisa, och våra åskter samman- tala på det hela taget med de progres- sivas program.—Red.

NYÅRSHÄLSNING 1925.

Ärade Red. av S. C. T.:

I dag begynda vi åter ett nytt år och nyårshälsningens gamla vana trogen räcker jag handen till vänner och bekanta samt önskar ur djupet av mitt hjärta ett lyckligt gott år! Denna tysta, förhoppningsfulla önskan förnyas vid varje år, och på hoppet så ädel och skönt och stort bygga vi våra drömslott. Vi föras samman igen i arbetssolen som vå- nare och kamrater, ty det gamla året möder och bevärr äro glömda och gömda i evig tystnad. Vid årets början får intet kott grumla ljusa, rena tankar och föra blicken tillbaka till kvivets och orons djupa frakt. Ute på den kalla, ödeliga prärien, hund- dratals mil stakilda, finna vi vänner och bekanta, och särskilt vid den- na tid föres tanken till dem alla. Man undrar över huru livets mödor och bekymmer tryckt dem under fö- gånget år. Många nya planter ha tittat fram, oskuldstulla planter så rena och unga och hoppfulla. Återi- gen finna vi gamla, kända, våra namn inristade i sten, under vilken vilar en gammal kär bekant. Tyst slumrar han eller hon så förnöjsamt efter slutat dagverk, och i blekna minne blick vi hans eller hennes an- ledning i troget minne. Djupt nere i dalen, där ingen vind stöter trädens stillhet, och där solen smälter snö och is, där går det nya årets prins framåt så stolt och skön. Till ensta- ka svenska familjer bringar han även det konstruktiva sida till sin existens, är varje liberal och konservativ ide- öra. Jag uppmanar Mr Lundberg och andra skribenter att vederlägga mi- na påståenden med fakta och under- stöja sina egna med samma mynt. Lika obehövt som det är att i en diskussion höra en mans eller kvin- nas karaktär anfållas, då saken gäl- ler helt andra frågor, lika fränsö- ligt är det att lysna till munvädret om de gamla beprövade partiernas lumpenhet och det nya lammets vita ull.

Mr Lundberg berättar en ohyllig mordhistoria från valriden 1921. Den ene farmarens röst mördade den andra. Han, Mr Lundberg, hoppas, att sådant undviks vid nästa val. Ja, men Mr Lundberg, det är ju just det jag strävt efter i mina artiklar. Ett enat västra Canada, ett enat liberalt parti, så att västern kan få stryka bakom sina krav i Ottawa. Mr Lundberg yrkar på splittring, men på samma gång vändas han över att den ene farmarens röst dödar den andra. Men han gör så i tydlig avskilt att uppmana sina medbröder farmarna i västra Canada att obehövt pressa fram sina krav, även om de tarva kompromiss och modifiering för att rättvis må givas alla och en var, både västern och östern. Min stånd-

punkt är emellertid, och min gjänd- punkt är det liberala partiets, att även östern har en rätt att leva. Och jag dristar mig åny påstå, att de tvänne delarna äro intet utan varan- dra. Mr Hoey, en progressiv medlem i parlamentet, har i ett nyligen hållet anförande antytt, att de progressiva ej äro så noga med enigheten inom Canada. Om det progressiva partiet fortfar med sin ytterlighetsstäm- punkt, kommer det att vederfåra samma öde som alla ytterlighetspar- tier, nämligen låda ett förkrossande nederlag, när det gäller allvar. Ty majoriteten av Canadas befolkning, farmare eller icke farmare, äro sunt tänkande individer, som önska se Canada skrida framåt, enat och fritt, givande förmåner åt ingen och lika rättigheter åt alla. För detta klöpar det liberala partiet. Det progres- siva vill, att västern skall blomstra på österns bekostnad. Och ändock kländras östern för att önska fördelar på västerns bekostnad. Vilken logik! Det är ej ens sanning i påståendet, ty sedan Mackenzie King tagit hand om Canadas roder, har sannerligen ej östern gynnats mer än västern. Det låra nog industrifolkarna i Quebec och Ontario kunna stryka under.

Ja, Mr Lundberg, det var sorgligt, att Mr Stewart ej kunde bli vald i Alberta. Mycket sorgligt! I synner- het för Alberta!

Mr Lundberg förutspår, att det li- berala partiet skall hava orsak till misandje över utgången av de all- männa valen, när de komma härnäst. Kan Mr Lundberg också förutspå, hur mycket regn det kommer att fal- la i sommar här i västern? Han kan väl äminstone säga, om farmarna skola bli misandje eller ej.

Mr Lundbergs vänliga klapp på det konservativa partiets axel är ej vid- re hoppgivande för Albertas farmare, om nu Mr Lundbergs klapp har något att betyda. Ifall de konservativa komma till makten, lär nog Mr Lundberg få anledning att betänka, om den där vänliga klappen var be- fogad.

Då vi införde Mr Lindholms brev i förlidet nummer, glömdo vi besvara ett mot oss i det samma rikttat ut- tryck. Mr Lindholm säger, att det även skulle vara i S. C. T.'s intresse att påvisa, vilken välgörande inverkan de progressiva öfvert på Kings politik. Denna lilla anmaning är all- deles obefogad, ty vi ha alltid kämpat för att farmaren skall vederfåra rättvisa, och våra åskter samman- tala på det hela taget med de progres- sivas program.—Red.

Spara Edra Ögon

M. RUPUS ISAACS, D. O. Ogon-Specialist. DUFFERIN—MAIN Tel: 30210

DRAGSPEL TILL SALU

5-radigt. Kromatiskt med 70 tangenter och 80 basar. Spelet är nästan nytt och i gott skick. Vill sälja för \$95.00. För vidare underrettelser tillskriv

GUST LONN, 307 Patrik Str. Winnipeg, Man.

BIG SWEDE,

marknadens största och starkaste arbetsaktörer. Reellt sydda med dubbelvikt krage och två fickor. Storlek: 14, 14½, 15, 15½, 16, 16½, 17, 17½ och 18. Tygget är av bästa kvalitet, i ljusbrun eller mörkgrå färg. Pris per styck \$1.75, frakt-fritt. Vid senare order, uppge vilken färg och storlek som önskas. Spara 50¢ genom att använda "Big Swede." Billigt orderbeloppet i monsterverk, och giv oss en provorder. Vi skicka med full returatt.